

DREPTUL COPILULUI LA LEGĂTURI PERSONALE

*Conf. univ. dr. Gabriela Lupșan
Universitatea "Danubius" Galați*

1. Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului adoptată la data de 20 noiembrie 1989. Textul care a revoluționat viziunea juridică asupra statutului copilului, prin prisma prerogativelor fundamentale care aparțin oricărui copil, în calitatea sa de mic om, l-a reprezentat Convenția internațională asupra drepturilor copilului¹, adoptată în unanimitate de Organizația Națiunilor Unite la data de 20 octombrie 1989 și ratificată apoi de toate statele membre ale ONU, cu excepția S.U.A și Somaliei. Această convenție recunoaște copilului un ansamblu de drepturi fundamentale, printre care enunțăm dreptul la viață al fiecărui copil (art. 6.1), dreptul de a-și cunoaște, în măsura posibilului, părinții și de a fi îngrijit de aceștia (art. 7), dreptul copilului de a nu fi separat de părinți împotriva voinței lor (art. 9), dreptul de a-și exprima liber opinia asupra oricărei probleme care îl privește și de a fi ascultat în orice procedură judiciară sau administrativă care îl privește (art. 12.2), dreptul la libertatea de expresie (art. 13), dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și religie (art. 14), dreptul la respectarea vieții private (art. 16), dreptul copilului de a se bucura de cea mai bună stare de sănătate și de a beneficia de servicii medicale și de recuperare (art. 24), dreptul la educație (art. 28) etc.

Pe plan intern, efectul convenției asupra dreptului român a fost mult întârziat, poate și datorită faptului că intrarea ei în vigoare s-a suprapus cu transformările socio-politice și economice care s-au produs ulterior momentului istoric din decembrie 1989. Mai mult, șomajul, abandonarea copiilor, abandonul școlar, reforma în instituțiile de ocrotire și în cele de învățământ, numărul impresionant de mare al adopțiilor internaționale, plecarea, legală sau nelegală, în străinătate a membrilor familiilor române, au reprezentat provocări la care legislativul și executivul au trebuit să ia măsuri.

2. Prin încheierea Acordului european instituind o asocieră între România, pe de o parte, comunitățile europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte², România s-a angajat ireversibil pe calea integrării europene. Respectarea principiilor democratice și a drepturilor omului stabilite de Actul final de la Helsinki și Carta de la Paris pentru o nouă Europă, precum și principiile economiei de piață inspiră politicile interne și externe ale părților și constituie elemente esențiale ale acestei asocieri. România trebuia să transpună și să-și armonizeze legislația națională cu *acquis*-ul comunitar înainte de aderarea sa la Uniunea Europeană³.

Începerea procesului de aderare a României la Uniunea Europeană, exigențele impuse de acest proces, criticile organismelor comunitare în anumite domenii, inclusiv reforma în justiție și în domeniul protecției drepturilor copilului au determinat autoritățile competente să facă eforturi legislative considerabile pentru alinierea țării la legislația europeană. Așa se explică apariția Legii nr. 272 din 21 iunie 2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, Legea nr. 273 din 21 iunie 2004 privind regimul juridic al adopției, Hotărârea Guvernului nr. 166 din 3 martie 2005 pentru aprobarea programelor de interes național în domeniul protecției drepturilor copilului, Legea nr. 333 din 17 iulie 2006 privind înființarea centrelor de informare și consiliere pentru tineri, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148 din 3 noiembrie 2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului etc.

Referindu-ne la un alt drept fundamental al cetățeanului român, dreptul de a călători în străinătate, consacrat în art. 25 din Constituția României, după semnarea Acordului de Asocieră la Uniunea Europeană, s-a remarcat o efervescență legislativă în acest domeniu. Ultimele acte normative în materia reglementării condițiilor cetățenilor români de a călători în străinătate⁴ reprezintă un pas

¹ România a ratificat convenția prin Legea nr. 18/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 109 din 28 septembrie 1990 și republicată, ca urmare a constatării unor diferențe de traducere din limba engleză în limba română, în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 314 din 13 iunie 2001.

² Ratificat de România prin Legea nr. 20/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 73 din 12 aprilie 1993.

³ Despre aplicarea dreptului comunitar de către autoritățile naționale, a se vedea Augustin Fuerea, *Drept comunitar european. Parte generală*, Editura „All Beck”, București, 2003, p. 177-185.

⁴ Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate și Hotărârea Guvernului nr. 94/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate

înainte în dorința de a satisface, pe de o parte, exigențele Uniunii Europene, iar pe de altă parte, dorința cetățenilor români de a călători în spațiul european. Aceste acte normative conțin și prevederi care interesează dreptul copilului, cetățean român, de a călători în străinătate însoțit sau neînsoțit de părinți sau de unul dintre aceștia.

3. Aderarea României în Uniunea Europeană⁵ a produs și produce o serie de implicații atât din punct de vedere al consecințelor ce le are pentru Uniunea Europeană primirea României în aceasta, dar și din punct de vedere al efectelor care se produc asupra României⁶ și care vizează ansamblul de reglementări comunitare, ordinea juridică comunitară.

Referindu-ne strict la problema noastră, relațiile personale care privesc copii sunt guvernate în România atât de dispozițiile Codului familiei (art.43, art. 97-100), cât și de cele ale Legii nr. 272/2004 (art. 14-17), la care se adaugă o serie de convenții internaționale, și anume:

- Convenția europeană asupra relațiilor personale care privesc copiii, încheiată la Strasbourg la data de 15 mai 2003 și ratificată de România prin Legea nr. 87 din 3 aprilie 2007⁷

- Convenția europeană asupra recunoașterii și executării hotărârilor în materie de încredințare a copiilor și de restabilire a încredințării copiilor, adoptată la Strasbourg la data de 20 mai 1980

- Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii

- Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996 asupra competenței, legii aplicabile, recunoașterii, executării și cooperării cu privire la răspunderea părintească și măsurile de protecție a copiilor⁸

În ceea ce privește regulile de procedură, în această materie sunt incidente dispozițiile Regulamentului Consiliului Uniunii Europene nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești.

Iată o provocare atât pentru teoreticianul, cât și pentru practicianul din România care se văd dintr-o dată "bombardați" de o serie de acte normative ce interferează în aceeași problemă.

4. Dreptul copilului de a avea legături personale în reglementarea Legii nr. 272/ 2004. Dispozițiile art. 14 din Legea nr. 272/2004 cu privire la protecția și promovarea drepturilor copilului prevede dreptul copilului de a menține relații personale și contacte directe cu părinții, rudele, precum și cu alte persoane față de care copilul a dezvoltat legături de atașament. Din simpla lectură a textului se observă un progres față de reglementarea similară din Codul familiei, care permitea legături personale numai între copil și părinții săi, dispoziție pe care jurisprudența a extins-o și asupra relațiilor dintre bunici și nepoți, în așa cunoscutul "program de vizită".

De asemenea, în alineatul 2 al art. 14 din aceeași lege, se prevede: "Copilul are dreptul de a-și cunoaște rudele și de a întreține relații personale cu acestea, precum și cu alte persoane alături de care copilul s-a bucurat de viața de familie, în măsura în care acest lucru nu contravine interesului său superior."

Acest text conține o noutate pentru dreptul familiei, în sensul că legiuitorul roman folosește pentru prima dată expresia "viață de familie", ceea ce se explică atât prin conținutul art. 8.1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului⁹ care prevede "Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale", cât și prin practica Curții Europene.

Ca o receptare a practicii judecătorești și a literaturii de specialitate, legiuitorul enumeră, în art. 15.1, modalitățile în care se concretizează dreptul copilului de a avea relațiile personale, și anume:

- întâlniri ale copilului cu părintele ori cu o altă persoană care are, potrivit legii, dreptul la relații personale cu copilul

- vizitarea copilului la domiciliul acestuia

⁵ Tratatul privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană, ratificat de România prin Legea nr. 157/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 465 din 1 iunie 2005, a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2007.

⁶ A se vedea Ion Anghel, *Implicațiile pe care le are asupra statului roman intrarea în vigoare a Tratatului de aderare a României la Uniunea Europeană*, în "Dreptul" nr. 7/2007, p. 9 și urm.

⁷ Publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2007

⁸ Convenția a intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2002. România a semnat această convenție la data de 15 noiembrie 2006

⁹ Spre deosebire de art. 23 pct. 1 din Pactul internațional O.N.U. cu privire la drepturile civile și politice care dispune că "familia este elementul natural și fundamental al societății și că trebuie să se bucure de ocrotire din partea societății și a statului", Convenția europeană nu proclamă importanța familiei în societate. Jurisprudența Curții Europene i-a recunoscut din plin această importanță, indiferent care a fost componența familiei: biologică sau creată prin adopție.

- găzduirea copilului pe o perioadă determinată de către părintele sau de către altă persoană la care copilul nu locuiește în mod obișnuit
- corespondență ori altă formă de comunicare cu copilul
- transmiterea de informații copilului cu privire la părintele sau alte persoane care au, potrivit legii, dreptul de a menține relații personale cu copilul
- transmiterea de informații referitoare la copil, inclusiv fotografii recente, evaluări medicale sau școlare, către părintele sau către alte persoane care au dreptul de a menține relații personale cu copilul.

Singura autoritate competentă să stabilească modalitatea de exercitare a dreptului de a avea legături personale cu copilul este instanța judecătorească. Aceasta decide în baza probatoriului administrat, luând în considerare, cu prioritate, interesul superior al copilului. Ori de câte ori există motive temeinice de natură a periclita dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială a copilului, instanța judecătorească poate limita exercitarea acestui drept.

Legiuitorul român a reglementat și situația copilului ai cărui părinți locuiesc în state diferite, prevăzând că, într-o asemenea ipoteză, copilul are dreptul de a avea legături personale și contacte directe cu aceștia, cu excepția cazului când se contravine interesului superior al copilului (art. 17)¹⁰.

Așadar, Legea nr. 272/ 2004 a lărgit sfera persoanelor cu care copilul are dreptul de a avea și de a menține legături personale, enumeră modalitățile de exercitare a acestui drept, stabilește autoritatea competentă în domeniu și reglementează vizitele transfrontaliere. Așa cum vom vedea în cele ce urmează, această lege este în armonie cu convențiile europene și internaționale care privesc relațiile personale ale copiilor.

5. Dreptul copilului de a avea legături personale în reglementarea Convenției de la Strasbourg din 15 mai 2003. Dacă ne referim la dispozițiile Convenției de la Strasbourg din 15 mai 2003 asupra relațiilor personale care privesc copiii, se constată că s-a dorit să se recunoască și să se consacre juridic nevoia și dreptul copilului de a întreține relații personale nu numai cu cei doi părinți, căsătoriți între ei, necăsătoriți sau divorțați (art. 4), ci și cu alte persoane care au legături de familie cu copilul, sub rezerva protejării interesului superior al acestuia din urmă (art. 5).

Legiuitorul definește atât expresia de “relații personale” în art. 2 lit. a: “șederea copilului, limitată în timp, la o persoană menționată la art. 4 (părinții) sau 5 (orice persoană care are cu copilul legături de familie), cu care copilul nu locuiește de obicei, sau întâlnirea dintre copil și aceea persoană; orice forme de comunicare între copil și acea persoană; furnizarea oricăror informații cu privire la copil către acea persoană sau invers”, cât și expresia “legături de familie” în art. 2 lit. d: “relații strânse, precum cele existente între copil și bunicii săi sau frații și surorile sale, care decurg de drept sau dintr-o relație de familie de fapt”.

Plecând de la realitatea de neignorată a părinților și copiilor care trăiesc în state diferite, convenția încurajează autoritățile judiciare¹¹ să permită mai des vizitele transfrontaliere, crescând astfel încrederea tuturor celor interesați în faptul că acești copii vor fi înapoiți la terminarea vizitelor (art. 11-12 și 16).

De asemenea, convenția se dorește a fi un instrument internațional suplimentar pentru a furniza soluții, mai ales în materie de relații personale transfrontaliere privind copiii, în dorința de a stabili o cooperare între toate autoritățile centrale și toate celelalte organe competente, pentru a promova și a ameliora relațiile personale dintre copii și părinții lor, precum și cu celelalte persoane care au legături de familie cu acești copii și, în special, pentru a promova cooperarea judiciară în cauzele privind relațiile personale transfrontaliere (art. 13-14).

6. “Viață de familie”. Încă de la prima cauză în care instanța europeană a avut a determina noțiunea de “familie” (2), ea a statuat în sensul că art. 8 presupune, prin ipoteză, existența unei familii, dar nu face nici o distincție între familia “legitimă”, care are la bază o căsătorie valabil încheiată, și familia “naturală”, care nu se întemeiază pe încheierea unei căsătorii, ci este o relație de fapt. O asemenea distincție nu poate fi făcută și pentru motivul că textul analizat folosește sintagma “orice persoană”; dreptul la viață de familie este recunoscut, așadar, oricărei persoane, fără nici o altă distincție.

¹⁰ Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului în colaborare cu Ministerul Afacerilor Externe exercită control și facilitează dreptul copilului de a avea legături personale cu părinții din state diferite

¹¹ Pri autorități judiciare, convenția înțelege o instanță judecătorească sau o autoritate administrativă care are competențe echivalente (art. 2 lit. e)

Într-o altă cauză, ea a decis că nu se poate spune că o viață familială proiectată pentru viitor ar ieși din domeniul de aplicare a art. 8; oricare ar fi semnificația cuvântului “familie”, acesta, ca instituție juridică, înglobează raporturile născute dintr-o căsătorie legală și nefictivă, chiar dacă nu s-a stabilit încă “o viață de familie”. De aceea, uniunile ce proiectează în viitor asemenea relații trebuie privite ca intrând sub incidența art. 8 din Convenție. (3)

---

(1) Fără a intra în polemică inutilă, ne este greu să credem că, după peste 10 ani de aplicare progresivă a dispozițiilor Convenției în țările foste “socialiste”, se poate afirma, în anul 2000, că organele Convenției au considerat adesea familia ca celulă de bază a societății occidentale (s.n., C.B.); a se vedea J.L. Charrier, op. cit., p. 153.

(2) CEDH, 13 iunie 1979, precit.; în această cauză, Curtea a reținut că este în sine legitim, chiar meritoriu să fie susținută și încurajată familia tradițională. Dar se impune ca, prin luarea unor astfel de măsuri, să nu fie lezată familia “naturală”, membrii acesteia din urmă să se bucure de garanțiile prevăzute de art. 8 din Convenție în egală măsură cu cei ai unei familii “tradiționale” (40).

(3) Din acest punct de vedere este de reținut concluzia fostei Comisii, în sensul că relația dintre un deținut și logodnica sa intră în noțiunea de viață privată, protejată de art. 8. De aceea, ea a considerat că această dispoziție obligă statul în cauză, în măsura posibilului, să ajute deținuții în a-și crea și întreține legături cu persoanele din exterior, în vederea reinsertiei lor sociale. În acest sens, refuzul autorităților statale de a transfera un deținut într-un loc mai apropiat de logodnica sa constituie o ingerință în viața privată a acestuia, prohibită de art. 8. Totuși, în speță, cererea reclamantului a fost respinsă pe temeiul art. 8 2, din cauza caracterului grav al infracțiunilor săvârșite, astfel că un asemenea transfer nu putea să se facă din rațiuni de securitate publică (Comis, EDH, 1 octombrie 1990, nr. 15817/1989, Wakefield c/ Royaume-Uni, DR nr. 66, p. 251 și urm.).

În cazul în care este vorba despre o familie de facto, pentru a determina dacă o relație între două persoane ar fi privită ca o “viață de familie”, în sensul art. 8 din Convenție, Curtea a arătat că se poate dovedi util să se țină seama de un anumit număr de elemente, cum ar fi împrejurarea de a se ști dacă membrii cuplului trăiesc împreună și de cât timp, dacă au copii împreună, prin naștere sau prin adopție, ca dovadă a angajamentului lor unul față de celălalt. (1) Sau, într-o altă speță ea a statuat în sensul că, chiar dacă, în regulă generală, coabitarea constituie o condiție a noțiunii de “familie”, în mod excepțional, alți factori pot, de asemenea, să servească la a se demonstra că o relație are suficiență constantă pentru a crea legături familiale de facto. (2)

7. Relații de tipul celor de familie. Cu privire la raporturile dintre părinți și copii, instanța europeană a decis că noțiunea de “familie” avută în vedere de art. 8 are drept consecință că un copil care s-a născut dintr-o asemenea uniune juridică este inserat din plin drept în cadrul ei; aceasta înseamnă că din momentul și datorită înseși împrejurării nașterii sale există între copil și părinții săi o legătură constitutivă de viață de familie, iar evenimentele ulterioare nu o pot distruge decât în circumstanțe excepționale. (3)

Mergând pe aceeași linie de gândire, ea a admis că, dacă această noțiune nu se bazează numai pe raporturile de căsătorie, ci poate îngloba și alte legături de facto, atunci când părțile coabitează în afara existenței, între ele, a unor legături de căsătorie, un copil născut dintr-o asemenea relație este cuprins de plin drept în această “celulă familială” prin simplul fapt al nașterii și datorită acestuia. Ca atare, Curtea a decis că există între copil și părinții săi o legătură constitutivă a vieții de familie, chiar dacă la momentul nașterii părinții nu trăiau împreună și chiar dacă relația dintre ei a luat sfârșit. (4)

---

(1) CEDH, 22 aprilie 1997, X, Y et Z c/ Royaume-Uni, Recueil 1997-II, 36.

(2) CEDH, 27 octombrie 1994, Kroon et autres c/ Pays-Bas, Serie A nr. 297-C, 30.

(3) CEDH, 21 iunie 1988, Berrehab c/ Pays-Bas, Serie A nr. 138, 21; 19 februarie 1996, Gul c/ Suisse, Recueil 1996-I, 32; 28 noiembrie 1996, Ahmud c/ Pays-Bas, Recueil 1996-VI, 60.

(4) CEDH, 26 mai 1994, Keegan c/ Royaume-Uni, Serie A nr. 293-B, 44; 24 aprilie 1996, Boughanemi c/ France, Recueil 1996-II, 35; 7 august 1996, C. c/ Belgique, Recueil 1996-III, 25.

De asemenea, Curtea a decis că asigurarea respectării “vieții familiale” impune luarea unor măsuri legislative de către autoritățile naționale competente, în așa fel încât realitatea biologică și socială a unor legături între un bărbat și copilul care pretinde că este al lui să prevaleze asupra unor prezumții legale ale căror efecte sunt contrare atât faptelor stabilite cu certitudine, cât și voinței tuturor persoanelor implicate, fără ca “realitatea juridică” să profite cuiva. (1) De aceea, o soluție legislativă care ar autoriza tatăl să creeze o legătură legală cu copilul care, în fapt, este născut din relația sa cu mama cu care el trăiește decât dacă se căsătorește cu aceasta este incompatibilă cu noțiunea de respectare a “vieții familiale”, impusă de art. 8 din Convenție. (2)

În orice caz, jurisdicția europeană consideră că legăturile personale între părinți și copilul său reprezintă un element fundamental al vieții de familie, chiar dacă relația dintre părinți s-a rupt, iar

măsurile interne care ar împiedica o asemenea relație constituie o ingerință în dreptul la viață familială, proteguit de art. 8. (3) S-a mers, în mod firesc, mai departe prin a se avea în vedere, în cadrul noțiunii de “viață familială” în sensul art. 8 al Convenției, și raporturile dintre rude apropiate, “care pot avea un rol considerabil în materie, cum ar fi, spre exemplu, cele între bunici și nepoți (...), ceea ce implică pentru stat obligația de a acționa în așa fel încât să asigure rezolvarea normală a acestor raporturi”. (4)

De asemenea, fosta Comisie a admis că, în anumite situații, dată fiind apropierea realizată în timp, se poate vorbi despre viață de familie, în sensul art. 8 al Convenției, când este vorba despre raporturi stabilite între unchi și nepotul său. (5)

---

(1) CEDH, 27 octombrie 1994, precit., 40. Menționăm că, în speță, reclamantii erau în imposibilitatea stabilirii legăturii de filiație între tatăl biologic și copilul născut de concubina sa, deoarece nașterea s-a produs în perioada despărțirii în fapt a mamei căsătorite de soțul ei, de care apoi a divorțat, iar acesta a dispărut fără a putea fi găsit; or, în dreptul olandez, la epoca faptelor, numai soțul putea intenta o acțiune în tăgada paternității copilului din căsătorie, ceea ce a condus la crearea situației pusă în discuția instanței europene.

(2) Idem, 38. De reținut că, după condamnarea Olandei de către Curtea Europeană în mai multe acțiuni cu același obiect, art. 1999-1200 din Codul civil olandez au fost modificate succesiv în anul 1998, respectiv în anul 1999, astfel că, în prezent, în dreptul olandez acțiunea în tăgada paternității copilului din căsătorie poate fi introdusă de soțul mamei, de mamă și, în anumite condiții, de copil.

(3) CEDH, 13 iulie 2000, *Elsholz c/ Allemagne*, Recueil 2000-VIII, 43; 7 iulie 1996, *Johansen c/ Norvege*, precit., 52 ; 9 iunie 1998, *Bronda c/ Italie*, Recueil 1998-IV, 51.

(4) CEDH, 13 iunie 1976, precit., 45 ; 9 iunie 1998, precit., 50.

(5) Comis. EDH, avizul în cauza *Boyle c/ Royaume-Uni*, atașat hotărârii Curții din 28 februarie 1994, Serie A nr. 282-B, 46. Menționăm că, în cauză, s-a realizat reglementarea amiabilă a litigiului în fața Curții, astfel că aceasta nu a mai avut a examina, pe fond, interesanta problemă pusă în speță.

Revenind la relațiile dintre părinți și copiii născuți în afara căsătoriei, instanța europeană a decis că o simplă legătură biologică, fără alte elemente juridice sau factuale care să indice existența unor raporturi personale strânse între un părinte și copilul său, nu are a fi considerată suficientă pentru a intra sub protecția instituită de art. 8 din Convenție. Astfel, în situația în care un reclamant nu și-a manifestat niciodată voința de a-și recunoaște fiica sau de a locui împreună cu mama și cu copilul ce pretinde că este al său, nu a format niciodată “o unitate familială” cu acestea. Totuși, într-o cauză în care instanța europeană a constatat că, în mod indubitabil, copilul s-a născut dintr-o legătură veritabilă între reclamant și mamă, acesta asigurând exercitarea așa-numitei “tutele de înlocuire”, câtă vreme instituția a fost cunoscută de sistemul național de drept, că el vizita mama și fiica la intervale regulate neprecizate și a discutat cu mama, în mai multe rânduri, probleme privitoare la sănătatea copilului, Curtea a arătat că, atunci când relația dintre reclamant și mamă a încetat, exista între el și fiica sa, dincolo de relația biologică, suficiente legături care să facă aplicabile dispozițiile art. 8, sub aspectul protecției dreptului la viață de familie. De aceea, ea a considerat că soluția instanțelor naționale de a declara inadmisibilă cererea reclamantului de a i se acorda dreptul de vizită a fiicei sale cu motivarea că între ei nu a existat o viață de familie, a reprezentat o încălcare a dispozițiilor art. 8. (1)

Instanța europeană a admis că, pentru securitatea raporturilor juridice și de familie, un stat este îndreptățit să legitimizeze “prezumția generală” potrivit cu care un bărbat căsătorit este reputat a fi tatăl copiilor născuți de soția sa (prezumția de paternitate). De aceea, în ipoteza în care un alt bărbat ar pretinde că este tatăl unui copil născut din căsătorie, apare ca justificată soluția instanțelor interne de a da preponderență intereselor copilului și ale familiei în care acesta trăiește, decât celor ale bărbatului care ar dori să se stabilească legătura sa biologică cu acest copil, mai ales atunci când, potrivit normelor de drept intern, la o anumită vârstă-în speță, 15 ani-copilul va putea decide dacă este cazul să întenteze sau nu “o acțiune în cercetarea paternității” sale. Această posibilitate însă, rezervată de legea națională numai copilului, nu permite să se ajungă la concluzia că o persoană exterioară familiei-în speță, reclamantul care pretindea a fi tatăl biologic al celui copil ar putea sesiza instanța cu o asemenea acțiune (2).